

Ana Marija KESTEN

UTJECAJ OBITELJSKOG OZRAČJA NA ZRELO I ODGOVORNO OPREDJELJENJE ZA DUHOVNO ZVANJE

Sažetak

Obitelj je uvijek bila, jest i bit će rasadište duhovnih zvanja u Crkvi. Da je njezina zadaća u odgoju djece najvažnija, potvrđuje nam skroviti život Svete Obitelji u Nazaretu. U obitelji se stječu prva iskustva vjere, nade i ljubavi. U njoj se uči život zajedništva. Posrednica je radosnog ulaska novih članova u zajednicu Crkve gdje će rasti i razvijati se u bratskoj, prijateljskoj ljubavi, slušajući Riječ Božju, slaveći euharistiju i živeći sakramente.

Obitelj je prvo mjesto pastorala zvanja. Mladi današnjeg vremena svjedoci su ranjene obitelji; obitelji koja nije prenijela prave vrijednosti svojoj djeci. Zato nisu spremni stajati hrabro pred izazovima vremena, a misao na opredjeljenje za duhovni poziv u Crkvi za njih kao da i ne postoji.

Što to mladi danas pronalaze u Crkvi? Kako na njih gleda Crkva? Mlade u Crkvi trebamo gledati očima Isusa Krista - kako im ide u susret i nudi odgovore za smisao života i spasenje. Od nas trebaju osjetiti vrijednost koju im daje Krist: "Trebam te". Mladima našeg vremena, kao i uvijek kroz povijest, potrebno je pomoći na putu rasta, dozrijevanja i otkrivanja Božje ljubavi u vlastitom životu, jer Božji put prema čovjeku uvijek je jedinstven i neponovljiv. U toj tajni - misteriju čovjeka događa se i pitanje duhovnog poziva. Kada se u srcu mlade osobe probudi želja za Bogom, za Njegovim licem i kad se vlastiti život gleda u Božjem ogledalu, izronit će velika zahvalnost srca, jer istinski duhovni poziv rada se iz zahvalnosti. To se događa nakon duga hoda u vlastitoj, zdravoj, kršćanskoj i ljubavljivoj ispunjenoj obitelji.

Odgovorno opredjeljenje za duhovno zvanje

Ovo izlaganje podijeljeno je u pet dijelova koji su kao put koji nas može dovesti do željenog cilja.

1. Sveta Obitelj uzor obiteljskog života i odgoja djece
2. Mladi pred izazovima svijeta i upitan izbor duhovnog zvanja
3. Mladi - pitanje Crkve
4. Posebno praćenje mladih pri izboru za duhovno zvanje
5. Duhovno zvanje - događa li se i danas?
6. Zaključak

I. Sveta Obitelj uzor obiteljskog života i odgoja djece

Razmišljati o ovoj temi i tražiti prave odgovore, čini mi se nemogućim, a ne posegnuti za snagom Riječi Božje koja jest i bit će uvijek uporište i kompas svima koji su stavili ruku na plug i krenuli slijediti Krista ne okrećući se nazad.

Danas dok razmišljamo o obitelji kao glavnom pokretaču svijeta, svih društvenih zajednica, na poseban način Crkve, njezine zadaće i poslanja, Riječ Božja nam u Svetoj Obitelji nudi divan primjer obiteljskog života i sklada. Evangelist Luka nam donosi svjedočanstvo života Svete Obitelji u kojoj je Isus rastao, jačao se i napunjavao se mudrošću i milost Božja bila je s njime (usp. Lk 2,39-40).

U obitelji Marije i Josipa Isus je učio prve molitve iz kojih je rasla i njegova vjera. U njoj je učio raditi, slušati, učio je živjeti jednostavnim životom. Njegove prisposode su ogledalo pažnje koju je stjecao u obiteljskom domu. To nam svjedoče Njegove riječi kad govori o kruhu, kvascu, ljiljanima u polju i pticama, o radnicima na njivi, pastirima, talentima, izgubljenim stvarima. Rastao je s malim svakodnevnim stvarima koje bi se i danas trebale događati u intimnosti obitelji.

Ne možemo zaboraviti da je Sveta Obitelj iz Nazareta sa svojim sinom Isusom prošla i teške trenutke koji ulaze i danas u život svake obitelji. Začeće, rođenje u štali, progonstvo. Sveto pismo nam govori da je Isus dok je prolazio i ta teška životna iskustva rastao u dobi i jačao se. Na hodočašću u Jeruzalem, kada je ostao u hramu bez znanja roditelja, On kao da navješćuje smisao svojega života i svoje zvanje. Marija i Josip traže svojega sina, a kada ga pronalaze, ostaju iznenađeni

jer on im se objavljuje kao nešto više od onoga što su oni očekivali. On jasno izražava svoju želju i konačni odgovor svojega zvanja - vršiti volju Božju (usp. Lk 2,49). Njegovi roditelji su izazvani njegovom gestom koja govori o budućnosti. Isus se vraća u Nazaret i ostaje poslušan Mariji i Josipu dok ne dode vrijeme da ponovno krene od svoje kuće prema Jeruzalemu navijestiti godinu milosti Gospodnje. Njegov život postat će pravi hram, mjesto gdje će se Bog objavljevati svim ljudima. Isus se neće više vratiti nazad.

Ta nam iskustva Svete Obitelji svjedoče da je obitelj - prvo mjesto rasta na putu vjere, i bez nje dijete, mladić ili djevojka ne mogu nigdje razviti u sebi druge dimenzije života, ma koliko se sve druge zajednice trudile. Religiozni život treba biti zastupljen već u obiteljskoj stvarnosti kako bi dijete spontano i prirodno raslo u milosti vjere.

Prva iskustva vjere u obitelji ostaju uvijek kao korijen i izazov za razvoj života i vjere u svakom biću. Dar vjere koji je posijan u ranom djetinjstvu raste i razvija se. Iz toga možemo ustvrditi kako je velik dar imati zdravu obitelj, obitelj koja gradi zajednički život na ljubavi Božjoj. Kako je velika sreća onih koji imaju obitelj koja svjedoči znakove ljubavi Božje! Kakav smisao ima dati život djetetu, a ne ponuditi mu ključ kojim neće zatvoriti dar vjere - ljubav Božju?

Vjera nije samo nešto privatno u obitelji. Ona je dar zajedništva i zajednice. Velik napredak na putu rasta vjere radosni je ulazak u zajednicu Crkve, gdje će se rasti i razvijati u bratskoj i prijateljskoj ljubavi, slušajući Riječ Božju, slaveći euharistiju i živeći sakramente. Plodno tlo za uvođenje u zajednicu Crkve izbor je roditelja koji su već u svojem obiteljskom domu razvili smisao za slavlje blagdana, nedjeljna sudjelovanja na svetoj misi. Obitelji koja je unijela u svoju obitelj život župne zajednice i živi u njoj. Oni roditelji koji su uveli svoje dijete u vjeru i u zajednicu Crkve, ostaju otvoreni za sva iznenađenja milosti Božje. Djeca će rasti u sigurnosti da su ljubljena Božja djeca. Bit će radosni što pripadaju velikoj zajednici Crkvi. To postaju i predispozicije mladima da prihvate vlastiti život kao ZVANJE.

Roditelji se danas uključuju u velike životne planove svoje djece. Stvaraju im nove snove za život, posao, karijeru, stavljaju se u njihov život i u njihovu ljubav. Ipak bi značilo uvesti dijete u vjeru i u život poučavajući ga da je život velik dar i jedno zvanje. Velik je zadatak roditelja govoriti djeci o Božjem planu u njihovu životu. Ne smiju ga umanjiti, ni bojati ga se jer Božja želja o jednoj osobi njegovo je najveće dobro. Na žalost, ima obitelji koje su uključene u život župne zajednice, a ne mogu zamisliti da njihova djeca izaberu jedno posvećeno zvanje. Potrebno je da

roditelji njeguju želju djece koja se žele posvetiti; mole za vjeru i zvanje djece. To je put vjere u obitelji. Put u kojem će se naučiti slušati zov vjere koji će trajati čitav život. Kad dijete krene od obitelji s povjerenjem vršiti volju Božju u životu, obitelj će ga pratiti, pomagati mu u sumnjama i ako ne mogu razumjeti sve odluke djece, čuvat će u svom srcu njihove želje i moliti da ih ostvare. Papa Ivan Pavao II. u svojoj poruci za XXXI. svjetski dan molitve za duhovna zvanja ističe kako je *“obitelj prvo mjesto pastoralna zvanja. Roditelji koji prihvate sa zahvalnošću besplatan dar zvanja njihova djeteta, primaju posebnu duhovnu plodnost i zajedništvo u Crkvi. Oni postaju svjedoci duhovne plodnosti Svete Crkve prisutne u njihovoj obitelji.”* To je hodočašće obitelji s djecom. To je primjer hodočašća Svete Obitelji. To je izbor za život.

2. Mladi pred izazovima svijeta i upitan izbor duhovnog zvanja

Duhovno zvanje je dar milosti i poziv samoga Boga. Odgovor na taj Božanski zov ipak se događa u krhkom ljudskom biću. Reći Bogu DA za čitav život, moguće je samo u duhu vjere koja se utjelovila u čovjekovu dušu.

Možda si postavljamo i dalje pitanje: Zove li Bog i danas mlade? Ako zove zašto se ne odazivaju velikodušno? S pravom se može pitati: Ima li smisla trošiti energiju za pastoral zvanja i duhovno praćenje mladih? Što to priječi mlade naraštaje za izbor duhovnog poziva i odgađanje odluke za bilo koje odgovorno zvanje?

Na odluku utječe mnogo toga.

Društvo u kojem mladi žive danas, i ovdje a i širom svijeta, kao da proživljava dramu beznada, prezasićeno je različitim ponudama. Mladi kao da žive u dugoj zimi čekajući da im dođe svjetlo proljeća, nade i radosti. Mladima i djeci nude se više nego ikad bezbrojni oblici zabave koji su, na žalost, više ispunjeni štetnim sadržajem. Moderna kultura sugerira da je kršćanska kultura zastarjela te da nema što ponuditi čovjeku današnjice. Mnogi mladi slijede tu ideju, no ima i onih koji traže nešto više.

Mladi su sve više nesretni. Stavljaju si maske na svako mjesto kamo odlaze i na takav način kušaju slobodu, lažnu istinu i besplatnu ljubav. Ne uzvraćena ljubav rađa uvijek nove rane koje svijet ne može izliječiti.

Ostalo je trajno nezamjenjivo pitanje svakog čovjeka: Kako biti sretan? Tražiti sreću moguće je povratkom u vlastitu nutrinu. Mladi čovjek, ako nije imao sreću rasti u radosnom obiteljskom ozračju, teško će stajati pred vlastitom istinom o sebi. Možda mladi nemaju ispred sebe hrabre ljude, roditelje, učitelje, svećenike, redovnice koji će biti spremni

ići s njima i uz njih hrabro stajati i uz najveće žrtve. Mladi se ogledaju u one koji hode s njima. A kad posustanu, sve se brzo ugasi kao rodendanska svijeća. Bez vođa su kao utopljenici u moru. To je bila stvarnost i Isusove male zajednice.

Rješenja za trenutke beznada najčešće pronalaze u ormarićima lijekova ili kod liječnika koji ih oslobađa odgovornosti. A samoća i praznina nadomješta se alkoholom i drogom.

Kad je u pitanju religioznost, mladi žele pripadati nekamo, nekoj zajednici, grupi, bez napora i bez osjećaja grijeha. Zajednici bez hijerarhije, bez obveze i zakona.

Razmišljati o problematici mladih počesto se čini da nema kraja.

Iz ovih rizičnih stvarnosti društva, u kojima današnja mladost živi, mogli bismo zaključiti da je današnjem mladom čovjeku potrebna jedina terapija, a to je kršćanska nada. Čovjek bez nade umire. On je sastavljen od nje i živi u nadi ostvarujući je na ovozemaljskom putovanju, a usmjerena je prema vječnosti. Kršćanska nada, koja proizlazi iz Božjih obećanja, daje definitivnan odgovor mladima na sve utjecaje društva u kojem žele živjeti svoje snove. I mladi bi željeli poput ona dva učenika na putu u Emaus moliti: "Ostani s nama Gospodine". Učenici su molili i Učitelj pristade ostate s njima. Mladi, u čijim se je srcima utjelovila kršćanska vjera i nada, sposobni su usmjeriti pogled nade u budućnost. Živjeti u nadi, znači preuzeti odgovornost pred zadatkom. Kada mladi shvate da se Bog brine za njih i da je On njihov suputnik, odluke za opredjeljenje za duhovni poziv neće ponestati. Za mladog čovjeka znati da ga netko prihvaća i da nekom pripada, velik je put nade.

Isus je rekao najljepše riječi koje bi svatko želio čuti u ovom društvenom poretku: "*Vi ste moji prijatelji*". Krist je taj koji traži srce od svakog mladog čovjeka. Život zajedništva u Crkvi i molitva mogu biti mjesto i sredstva sazrijevanja mladih.

3. Mladi - pitanje Crkve

Papa Ivan Pavao II., obraćajući se mladima širom svijeta, često je ponavljao: "*Mladi, Crkva na vas gleda s velikom nadom za novu evangelizaciju.*" "*Potrebno nam je oduševljenje mladeži. Potrebna nam je radost življenja. Ona odražava nešto od prvobitne radosti što ju je imao Bog stvarajući čovjeka. Crkva ne može ne susresti mlade i ne povesti ih Kristu koji korača sa svakim naraštajem, sa svakim čovjekom. Sa svakim kao prijatelj*". Jezik kojim se Crkva treba obraćati mladima jest jezik ljubavi. Don Bosco reći će: "*Odgoj je pitanje srca.*" Srce je u centru odgoja osobe jer

odgajatelj mladih mora prije svega voljeti mlade bez ikakva interesa. Mladi se moraju osjetiti prihvaćani i voljeni od zajednice Crkve bez interesa, tada se otvaraju i vjeruju onima koji ih vode. Ako odgajatelj ne otkrije njihov govor, postaje opasnost ne voljeti ih. Odgajatelj će biti sposoban procijeniti uspjeh odgoja mladih samo ako potajno osjeti zapaljeno svjetlo u njihovim srcima. Don Bosco naglašava u svojem odgoju da odgajatelj mora biti onaj koji želi svetost odgajatelja. Poziva svoju braću da se pobrinu za mladež ovim riječima: *“Ne oklijevajte se pobrinuti za mlade danas jer će vas oni inače ubrzo natjerati da se njima uvelike bavite.”* Njegova pedagogija rodila je mnoga duhovna zvanja i velike svece. Potrebno je mlade gledati očima Isusa Krista - kako ih prihvaća, ide u susret njihovim problemima, sluša njihova pitanja, nudi odgovore za smisao života i spasenje. Crkva ne treba imati straha ponuditi mladima visoke ideale koji zahtijevaju hrabrost. Crkvena zajednica treba im posvetiti vrijeme, dati im prostor u kojem će se osjećati kod kuće i dobro došli u svako vrijeme. *“Mladi traže vodiče i žele da su im blizu, to traže jer u njima osjećaju bogatstvo ljudske topline i sposobnost da zajedno s njima koračaju stazama života.”* Cardinal Martini potiče da *“u župnim zajednicama treba znati stvarati prave radionice vjere, gdje će mladi rasti, gdje će se jačati duhovno i tako postajati vjesnici Radosne Vijesti, bilo u školi, radu i u slobodnom vremenu.”*

Sadašnji General Družbe salezijanaca Chiavez Villanueva na posljednjem generalnom kapitolu uputio je velik apel svojoj subraći: **“Spašavajmo mlade dok još nije kasno!”** Za reviju Famiglia Cristiana od 2. ožujka 2008. g. izjavio je da *“jedan od glavnih problema našega društva je nedovoljno odgoja. Odgoj ne dolazi do svih mladih i mnogi se gube na ulicama. Trpe oni koji su obeshrabreni i tko ne može održati svoj korak na pravom putu. Da bi se zadovoljile potrebe svih, potreban je jedan novi pakt odgoja u koji bi se uključile sve društvene, političke, socijalne, školske i crkvene snage. Don Bosco u svoje vrijeme išao je daleko ispred prakse i zakona. Prelomio je mnoge poglede društva. Ono što je činio, bilo je plod jednog zvanja, poštovanja, zajedno s velikom ljubavlju. Mladi su ga slijedili. I danas situacija nije puno drukčija, a potrebe mladih su iste. Potrebno je staviti sve raspoložive snage, pomoći pri zvanju i podržati odgojne projekte. Iznad svega potrebno je vjerovati mladima, ne misliti da su samo slučajni gosti našega društva i naše Crkve.”* Papa Ivan Pavao II. u svojem programskom dokumentu pontifikata ustvrdio je: *“Čovjek je prva staza kojom Crkva mora proći ispunjavajući svoje poslanje. Taj put zacrtao je sam Krist.”*

4. Posebno praćenje mladih pri izboru za duhovno zvanje

Samo iz velike ljubavi prema Kristu i Njegovu djelu spasenja moguće je odvažiti se na put s mladima i zajedno s njima tražiti Božju volju u njihovu životu. Osobno praćenje nije samo želja pojedinca, to je i djelo Božje jer Bog zove čovjeka i želi samo jedno, a to je čovjekovu sreću. Cilj je praćenja da mladi rastu na putu vjere. Da se oblikuju i formiraju jasne poglede na izbor zvanja kako bi mogli dati odgovor na Božji zov. Praćenje mora biti osobno. Oni kojima je povjerena zadaća pratiti mlade ne smiju zaboraviti da je Bog glavni akter u procesu otkrivanja i rasta osobe. Put praćenja zacrtan je već u obitelji, u župnoj zajednici od ranog djetinjstva. Ako su već u obitelji i župnoj zajednici od djetinjstva usvojene kršćanske vrijednosti, u mladosti bit će lakše eksperimentirati zvanje kao dar. Mlada osoba će u osobama koje su joj bile svjedoci kršćanskih vrijednosti, otkriti važne uzore ili modele pri opredjeljenju za duhovno zvanje. Kada mlada osoba shvati da je u njegovu životu prethodila ljubav Božja, bez njegovih zasluga, moći će dati pravi odgovor Božjoj inicijativi prihvaćajući nove izazove i odricanja. Prije tog posebnog izbora bit će potrebno posvjedočiti kršćanski izbor zvanja. A to je:

1. Vjera u Krista
2. Borba protiv idola koji odvlače od Krista
3. Vjera koja daje život dajući smisao osobnoj povijesti
4. Uspoređivati osobne izbore s Isusovim izborom
5. Osjetiti se aktivnom članom Crkve.

Crkva je mjesto gdje kršćanin živi darovane darove, stavlajući se na raspolaganje iz ljubavi u službi Crkvi. Voditelj osobe prosudit će zna li kandidat uložiti svoje darove iz ljubavi u svakodnevno služenje u vlastitoj župi ili u nekim drugim crkvenim potrebama.

Sve snage treba usmjeriti kako bi kandidat otkrio u svojoj nutrini je li to zvanje na koje ga Gospodin zove.

Postoji li karizma za celibat ili djevičanstvo?

Privlači li osobu kontemplativni, misionarski, pastoralni duh?

Ima li osjećaj za siromašne?

Vodstvo mladih trebalo bi voditi jednom cilju: **usvajati praksu onoga koji ljubi i zove**. Nije korisno samo protumačiti postizanje visokih ciljeva, već treba ponuditi put i sredstva kako ih ostvariti. Potrebno je da mladi kandidati imaju povjerenje u osobe koje ih svakodnevno vode, temeljeći vodstvo na Riječi Božjoj odgajajući se u njoj svakodnevno.

5. Događa li se i danas duhovno zvanje?

Put prema čovjeku uvijek je jedinstven i neponovljiv. U toj tajni - misteriju - čovjeka događa se i pitanje duhovnog zvanja. Taj zahvat u čovjeku stvaranje je prostora Bogu u vlastitom životu. Gubitkom tog osjećaja najradikalnije pitanje čovjeka ostaje neizgovoreno i umjesto divljenja što ga ono izaziva, pokazuje se neka vrsta ravnodušnosti ili tuposti. Odluke se ne događaju jer se odgađaju, mlada osoba postaje u tom slučaju mentalno lijena i emocionalno hladna pred zahtjevom traženja odluke.

Odgovor na duhovno zvanje moguće je pronaći jedino u božanskom misteriju koji je utjelovljen u obitelj. Problem je što mladi čovjek danas ni sebi ni drugome ne postavlja pitanja. Kad pitanje ne uznemiruje srce, sve postaje uvelo, bez boje i topline, ne postoji nikakav pokret ni kreativnost, sam život izgleda izvan vremena i nema budućnost. Poznavati sebe, preduvjet je za neku odluku, a gubitak misterija nužno određuje i gubitak istine vlastitog ja. Kad se probudi pitanje o duhovnom pozivu u srcu mlade osobe, to jest želja za Bogom, za Njegovim licem, i kad se vlastiti život ogleda u Božjem ogledalu, izronit će velika zahvalnost srca. Zahvalnost Bogu za život, prošlost i sve darove, to će biti put konačne odluke za darivanje života. Istinski duhovni poziv nastaje samo na plodnoj zemlji zahvalnosti. To se događa nakon duga hoda u vlastitoj, zdravoj, kršćanskoj i ljubavljivoj obitelji. Nakon tog razmišljanja možda nam je lakše odgovoriti na neka već postavljena pitanja. Zašto je obitelj jezgra rađanja duhovnog zvanja?

Kad je moguće da ono bude zrelo i odgovorno?

Zašto nema kod mladih odgovora na Božji zov?

Anketa provedena sa 160 mladih iz Vrhbosanske nadbiskupije na temu: obitelj, religiozni odgoj i duhovno zvanje pokazuje sljedeće rezultate i podudarnosti.

Od ispitanih mladih:

Odraslo je u toploj obiteljskoj atmosferi **85,6%**

Religioznost steklo u obitelji od djetinjstva **90,13%**

Bibliju u kući ima **86,75%**

Bibliju čita povremeno **67,30%**

U obitelji zajednički se moli - katkada **53,79%** a svaki dan **15,82%**

Uvjereni da ih Bog ljubi **78,67%**

Vjera ih čini sretnima - često **89,33%**

Vjera im daje snagu za život - redovito **58,28%**.

Osjećaju li da ih Bog zove u duhovno zvanje - nikada **52,26%**,

katkada **29,96%**, često **12,90%**; osjećaju da ih Bog zove, a strah ih je odazvati se **5,16%**.

Na pitanje osjećaju li da ih Bog zove i bi li bili spremni darovati svoj život Bogu, mladi su odgovorili:

Spremno **43,24%**, velikodušno **34,46%**

Nemaju interesa za to **12,84%**

Nikada **9,46%**

Najteže bi bilo ostaviti: roditelje **68,92%**, prijatelje **18,24%**, novac i bogatstvo **2,70%**, izlaske i slobodu **1,35%**.

Najveće zapreke pri odlučivanju za duhovno zvanje bile bi:

Odricanje od braka **30,61%**

Odluka koja obvezuje za čitav život **41,50%**

Odgovornost koja proizlazi iz zvanja **21,09%**

Podložnost pretpostavljenima **5,44%**

Zajednički život **1,36%**.

Rezultatima dobivenima iz ankete željela bih napraviti jednu malu usporedbu na ove teme.

a. Obitelj i religiozni odgoj

Broj mladih koji su odrasli u toplom obiteljskom ozračju, religioznost stekli u obitelji od djetinjstva, imaju Bibliju u kući, čitaju je, vjeruju da ih Bog ljubi, vjera ih čini sretnima, daje im snagu za život, svjedoče da je njihova obitelj odigrala veliku ulogu u njihovu životu. Odgojila ih je u vjeri koja ih većim djelom čini sretnima i daje im snagu za život. Njihovo radosno življenje plod je obiteljskog ozračja koje su doživjeli u vlastitoj obitelji.

b. Razmišljanje o duhovnom pozivu

Dobiveni rezultati upućuju na nejednakost i nesklad glede pitanja osjećanja duhovnog poziva i odgovora kad bi bili sigurni da ih Bog zove u duhovni stalež.

Mladi su se izjasnili kad bi bili sigurni da ih Bog zove, velikodušno i spremno bi se odazvali čak **77,70%**. I to je ponovni pokazatelj pozitivnog odgoja u obitelji. Samo **9%** mladih nikada se ne bi odazvalo, iako ih se **52,26%** izjasnilo da nikada nije osjećalo Božji poziv.

Taj rezultat može biti upitnik roditeljima, a onima koji su uključeni u rad s mladima, koliko se govori u obitelji, župnoj zajednici, školi i drugim mjestima o duhovnom pozivu. Pojam duhovnog poziva i njegova

prepoznavanja u duši, mladima je nepoznanica.

c. Zapreke kod mladih

Mladi nemaju takvih zapreka o kakvima često misli šira kršćanska zajednica, kao što su: novac, moda, izlasci, sloboda. Samo **12%** mladih imali bi te zapreke. Najteže bi im bilo ostaviti roditelje **68,92%** i prijatelje **18,24%**. Taj nam rezultat pokazuje trag koji je obitelj ostavila na život djece te toplu obiteljsku atmosferu u kojoj su odrasli.

Najveće zapreke su: odluka o vezanju za čitav život, odgovornost koja dolazi od izbora zvanja **64%**. Ti nam rezultati govore da je takvo raspoloženje mladih pred životnim odlukama za zvanje braka ili pri izboru duhovnog zvanja jako prisutno i kod nas, a i u cijelom svijetu. Mladi odgađaju odluke i ako osjećaju zov na zvanje. **Tako želja za pozivom bilo u brak bilo u duhovni život biva potisnuta ili zanijekana, ali nikada iščezla.**

Slijede dvije ankete koje su provedene 2005. i 2008. godine. Njih je pripremila i rezultate obradila s. Ana Marija Kesten. Osvrt na rezultate ankete u ovom radu preuzeti su iz ankete provedene 2005. godine.

ANKETA

Anketa je provedena u mjesecu travnju 2005. godine sa 160 djevojaka u dobi od 14 do 25 godina.

1. Rodena u obitelji:

- a. kao jedno dijete - 17,48%
- b. dvoje djece - 33,56%
- c. troje djece - 23,77%
- d. četvero djece i više - 25,17%

2. Odrasla u obitelji:

- a. u toploj obiteljskoj atmosferi - 85,6%
- b. u poremećenoj obiteljskoj atmosferi - 5,16%
- c. rastavljeni roditelji - 6,45%
- d. bez roditelja - 3,22%

3. Stjecanje osobne religioznosti:

- a. u obitelji od djetinjstva - 90,13%
- b. odasvud pomalo - 7,89%
- c. u procesu sam traženja - 1,97%

4. Imaš li u kući Bibliju?

- a. da - 86,75%
- b. ne - 13,24%

5. Ako imaš Bibliju, koliko ju često čitaš?

- a. svaki dan - 5,76%
- b. jednom tjedno - 10,25%
- c. povremeno - 67,30%
- d. nikada ju ne čitam - 16,66%

6. U mojoj obitelji moli se zajednički:

- a. nikad - 15,18%
- b. katkad - 53,79%
- c. nekoliko puta tjedno - 15,18%
- d. svaki dan - 15,82%

7. Molim se osobno:

- a. nikad - 2,67%
- b. katkad - 14%
- c. često - 39,33%
- d. svaki dan više puta - 44%

8. Vjerujem li da me Bog ljubi?

- a. nikada - 2,67%
- b. katkad - 5,33%
- c. često - 13,33%
- d. uvjeren sam u to - 78,67%

9. Čini li te vjera sretnijom?

- a. nikada - 2,67%
- b. katkada - 8%
- c. često - 89,33%

10. Vjera mi daje snagu za pošten život:

- a. katkada - 11,92%
- b. često - 29,80%
- c. redovito - 58,28%

11. Znam li darivati nekoga iz vjerskih motiva?

- a. nikada - 8%
- b. nekoliko puta - 48,67%
- c. jednom mjesečno - 10%
- d. želim svoj život darovati za druge - 33,33%

12. Razgovaraš li sa svojim prijateljima o svojem životnom pozivu?

- a. nikada - 13,07%
- b. katkada - 28,76%
- c. često - 54,90%
- d. nemam hrabrosti s njima o tome razgovarati - 3,27%

13. Imaš li osjećaj da te Bog zove na posvećeni život - biti redovnica?

- a. nikada - 52,26%
- b. katkada - 29,68%
- c. često - 12,90%
- d. strah me odazvati se Isusu i slijediti ga - 5,16%

14. Da te Bog zove, bi li bila spremna darovati svoj život Bogu u redovničkoj zajednici?

- a. spremno - 43,24%
- b. velikodušno - 34,46%
- c. ne interesira me to - 12,84%
- d. nikada - 9,46%

15. Što bi ti bilo najteže ostaviti?

- a. roditelje - 68,92%
- b. prijatelje - 18,24%
- c. modu - 8,78%
- d. novac - 2,70%
- e. izlaske - slobodu - 1,35%

16. Prema tvom mišljenju koje su najveće zapreke za izbor redovničkog zvanja?

- a. odricanje od braka - 30,61%
- b. odluka koja te veže za čitav život - 41,50%
- c. odgovornost koja proizlazi iz zvanja - 21,09%
- d. podložnost poglavarima - 5,44%
- e. zajednički život - 1,36%

ANKETA

Anketa je provedena u mjesecu rujnu 2008. godine sa 120 djevojkama u dobi od 14 do 25 godina.

1. Rodena u obitelji:

- a. kao jedno dijete - 6%
- b. dvoje djece - 35%
- c. troje djece - 39%
- d. četvero djece i više - 20%

2. Odrasla u obitelji:

- a. u toploj obiteljskoj atmosferi - 86%
- b. u poremećenoj obiteljskoj atmosferi - 4,44%
- c. rastavljeni roditelji - 7,9%
- d. bez roditelja - 1,8%

3. Stjecanje osobne religioznosti:

- a. u obitelji od djetinjstva - 91%
- b. odasvud pomalo - 7,5%
- c. u procesu sam traženja - 1,7%

4. Imaš li u kući Bibliju?

- a. da - 91,45%
- b. ne - 8,55%

5. Ako imaš Bibliju, koliko ju često čitaš?

- a. svaki dan - 18,97%
- b. jednom tjedno - 18,87%
- c. povremeno - 44,82%
- d. nikada ju ne čitam - 17,24%

6. U mojoj obitelji moli se zajednički:

- a. nikad - 13%
- b. katkad - 56,50%
- c. nekoliko puta tjedno - 15,7%
- d. svaki dan - 14,8%

7. Molim se osobno:

- a. nikad - 8%
- b. katkad - 35,7%
- c. često - 13,4%
- d. svaki dan više puta - 42,9%

8. Vjerujem li da me Bog ljubi?

- a. nikada - 4,3%
- b. katkad - 8,5%
- c. često - 36,8%
- d. uvjerena sam u to - 50,4%

9. Čini li te vjera sretnijom?

- a. nikada - 2,6%
- b. katkada - 42,2%
- c. često - 55,2%

10. Vjera mi daje snagu za pošten život:

- a. katkada - 9%
- b. često - 49%
- c. redovito - 42%

11. Znam li darivati nekoga iz vjerskih motiva?

- a. nikada - 18,8%
- b. nekoliko puta - 57,1%
- c. jednom mjesečno - 13,4%
- d. želim svoj život darovati za druge - 10,7%

12. Razgovaraš li sa svojim prijateljima o svom životnom pozivu?

- a. nikada - 14,8%
- b. katkada - 44,34%
- c. često - 37,4%
- d. nemam hrabrosti s njima o tome razgovarati - 3,5%

13. Imaš li osjećaj da te Bog zove na posvećeni život - biti redovnica?

- a. nikada - 64,7%
- b. katkada - 19,5%
- c. često - 8%
- d. strah me odazvati se Isusu i slijediti ga - 8%

14. Da te Bog zove, bi li bila spremna darovati svoj život Bogu u redovničkoj zajednici?

- a. spremno - 48,7%
- b. velikodušno - 11,8%
- c. ne interesira me to - 23,5%
- d. nikada - 16%

15. Što bi ti bilo najteže ostaviti?

- a. roditelje - 75,9%
- b. prijatelje - 7,8%
- c. modu - 3,4%
- d. novac - 1,7%
- e. izlaske - slobodu - 11,2%

16. Prema tvom mišljenju koje su najveće zapreke za izbor redovničkog zvanja?

- a. odricanje od braka - 37,9%
- b. odluka koja te veže za čitav život - 42,23%
- c. odgovornost koja proizlazi iz zvanja - 18,97%
- d. podložnost poglavarima
- e. zajednički život - 0,9%.

6. Zaključak

Mladi nemaju hrabrosti, otisnuti svoju ladu od obale svijeta i krenuti putem koji osjećaju da im je Bog odredio. Potrebni smo im biti bliže na putu ... *“Ono što je potrebno najvećem broju mladih nije toliko susret s odraslima koji im nude pomoć, nego susret s odraslima koji su sposobni reći: Trebam te!”*, rekao je Don Bosco.

Veliki mudrac Gandi govorio je svojim učenicima da *“samo san koji se sanja zajedno znak je novog rođanja”*.

Nemojmo ostaviti mlade da sami sanjaju o duhovnom pozivu, da njihove želje ostanu u dubini duše zanijekane, a nikada iščezle. *“Nije dovoljno samo voljeti mlade, važno je da osjete da su voljeni”*. Pomozimo im da njihovi snovi traju više od rodendanske svijeće, neka i njihovi životi pale mnoga svjetla Kristove nade. Neka ne budu samo slučajni gosti. Neka budu nova nada naše Crkve!

THE INFLUENCE OF THE FAMILY ATMOSPHERE ON A MATURE AND RESPONSIBLE DECISION TO PURSUE A SPIRITUAL VOCATION

Summary

The family always has been and always will be the nursery of spiritual vocations in the Church. The first and foremost task of the family is to bring up children - and for this we can look to the example of the Holy Family's life in Nazareth. In the family, children have their first experience of faith, hope and love. In the family they learn what community life is. The family plays a mediating role when a person enters full communion with the Church, where she or he will grow and prosper in brotherly love and solidarity, hearing the Word of God, celebrating the Eucharist and living out the sacraments.

The family is the place where vocations are first fostered. Young people today reflect the prevalence of broken families, families that have not transmitted authentic values to their children - and for this reason contemporary young people often do not want to face up to life's challenges in a forthright way, and very few even consider the possibility of entering the priestly or religious life.

What do young people find in the Church today? How does the Church reach out to young people?

We should look at young people through Jesus' eyes. He goes out to meet young people. He offers answers to the fundamental questions of life and He offers salvation. We, as the community, have to stand for the values that Christ teaches, and we have to show young people that Christ is actually saying: "I need you."

Young people today, like those of every generation throughout history, need support while they are growing to full maturity, while they are learning to discern God's love in their lives, while they are learning that God's way towards each person is unique and inimitable. In this mystery - the mystery of human nature - we find the mystery of the spiritual vocation. When the desire for God illuminates the heart of a young person - the desire to know God's face - when a young person sees their own life in the mirror of God, a sense of profound gratitude emerges. And this is the essence of a spiritual vocation. This process takes place over a long period in families that are filled with Christian love.